

Cultura

Agenda PÀG. 52
diaridesantcugat.cat/agenda

NIT MARROQUINA DIVENDRES 6 DE JUNY
A les 21h, al Teatre la Unió

Poesia PÀG. 50

Entrevistem Mireia Mur, guanyadora del III Premi Internacional de Poesia Màrius Sampere 2007

NIT DE L'ART

Any del Tapís. L'Escola Catalana de Tapís ha irromput amb força amb diverses activitats que tenien l'objectiu principal de donar a conèixer la importància del centre d'art tèxtil que va acollir la Casa Aymat

La pluja no aconseguirà aigualir la vuitena edició de la Nit de l'Art

La inestabilitat del temps no va deslluir la vetllada

Una seixantena de persones s'animen a jugar al Tiquet Art

Sara Bella Puigdomènech
sara.bella@premsalocal.com

CELEBRACIÓ. A les sis de la tarda de dissabte passat es van engegar els motors de la vuitena edició de la Nit de l'Art, una festa més que consolidada a la nostra ciutat que aplega galeries, entitats, artistes i, aquest any, també tapissos i tapissaires, amb motiu del cinquantè aniversari de l'Escola Catalana de Tapís.

L'afluència de gent va anar augmentant a mesura que avançava la nit, en part per la inestabilitat del temps, que va deixar escapar quatre gotes a primera hora de la tarda. El punt àlgid va arribar a quarts de deu del vespre, moment en què places, carrers i galeries convivien amb l'anar i venir dels santcugatencs i les santcugatencques.

Alt nivell de participació

La participació del públic va ser molt significativa, però també va ser-ho la dels espais i els artistes que van configurar el programa. Més d'un centenar de creadors hi estaven involucrats,

Un dels grups de jazz que van participar en la Nit de l'Art, Marc Pons Duo, davant de la galeria-taller Pou d'Art, al carrer de Balmes. #E. MONTROYA

En context

Una festa que ja ha fet arrels

● **Tradició.** Més de mil metres quadrats i un centenar d'artistes van fer possible la vuitena edició de la Nit de l'Art, una festa per a centenars de santcugatencs i

santcugatencques que, més o menys estona i amb més o menys interès, van voler participar en aquesta vetllada plena d'activitats dedicades a l'art.

i les seves obres s'exhibien a la Sala Rusiñol, la Canals Galeria d'Art, l'Espai Lluís Ribas, el Pou d'Art, l'Estudi Ferran Martí, l'Original, La GaLeRia, la Casa de Cultura, el Museu de Sant Cugat, el Casal de Joves TorreBlanca i als estands de Firart, l'Escola d'Art, el CMSC, l'Ateneu i UnióArt, repartits entre la plaça d'Octavià i la plaça dels Quatre Cantons.

Sens dubte, la manera més fàcil, i també la més divertida, de recórrer tots aquests punts d'exhibició era el Tiquet Art, un joc de pistes que obligava l'espectador a observar amb atenció els diferents espais expositius. Un total de 61 persones van fer aquesta gimcana artística, tot i que només 40 van respondre correctament totes les preguntes.

Una de les qüestions més polèmiques va ser la de La GaLeRia, en què s'havia de respondre *pintant* i un bon grapat de gent va contestar *dibuixant*. Entre totes les butlletes correctes es va sortejar, al final de la nit, una obra d'art de Cristina Cabané, artista santcugatenc seleccionada en el III Premi de Petit Format-Autocugat, cinc sopars dobles al restaurant Matilda i cinc més al Xarlot.

Música i dansa

Els pintors, els escultors i els dibuixants no van ser els únics artistes presents en el programa de la Nit de l'Art. Els músics també hi van tenir una funció destacada, ja que fins a un total de set formacions de jazz van posar banda sonora a la vetllada amb concerts en directe en diferents punts del municipi.

Stefano Tornasselli Duo es va instal·lar al carrer de Sant Jordi, davant de La GaLeRia; Inma Gomes & José Barranquero van animar la plaça dels Quatre Cantons; 4jn van fer vibrar el públic de la plaça de Magí Bartralot; Marc Pons Duo va tocar davant de Pou d'Art; Caremussen, a la plaça d'Octavià, i Dynamic Duo, a la Casa de Cultura. La formació Dani Pérez Trio va tancar la vetllada al Claustre del Monestir.

D'altra banda, l'Esbart va oferir l'espectacle itinerant *L'elàstica retòrica del Sr. Snörkkel*, que va deixar amb la boca oberta el públic expectant que havia anat reunint a les diferents places on actuava.

parlem de vi

PEP
BLANES

Múrcia, on els fenicis ja cultivaven vinyes

Es fenicis i els romans van deixar constància del seu interès per la vinya. Ens introduïm en una de les zones geogràfiques amb més potencial en el cultiu de la vinya, on, des de fa segles, s'arrossega una fama com a elaboradors de vins guerrillers, aspres, amb una alta graduació alcohòlica. Eren els anomenats vins a granel. Actualment s'ha fet un salt important. Aquells vins a granel han deixat d'interessar i s'ha entrat en la dinàmica d'aplicació de tècniques modernes de vinificació, aconseguint que els nous vins tinguin més càrrega afrutada, més frescor, més equilibri i menys graduació alcohòlica. La varietat principal que es fa servir és el raïm monastrell, un raïm negre de gotims petits i junts, que produeixen uns vins de color intens, amb cos, que proporcionen una gamma extensa de vins joves, de criança, reserves o vins dolços naturals.

A la regió murciana s'hi han situat tres denominacions d'origen: Bullas, Jumilla i Yecla. DO Bullas: La ciutat de Bullas ha existit des de l'època romana, i va destacar durant el domini àrab. A partir del segle XIII, la zona va prosperar gràcies a l'agricultura. A mitjans del segle XX, Bullas va començar a produir vi per al mercat a granel. Però a finals dels vuitanta, els cellers comencen un procés inversor en tecnologia a fi de produir vins de qualitat, i és el 1994 quan s'obté la DO, que inclou vuit municipis (destacant-ne dues ciutats històriques: Caravaca de la Cruz i Moratalla, seu durant segles de l'orde de Sant Jaume). Els vins més característics de Bullas són els rosats; en menys quantitat s'elaboren negres joves i negres de criança. Varietats de raïm, negre preferent: ull de llebre; negres autoritzats: ull de llebre, cabernet sauvignon, syrah, merlot i garnatxa negra. ●

redaccio@diaridesantcugat.com

Entrevistem Mireia Mur, poeta autora de 'Metis'

“La poesia sempre està latent, però cal un desencadenant perquè aflori”

Renéixer. La santcugatena Mireia Mur ha estat guardonada amb el III Premi Internacional de Poesia Màrius Sampere 2007, després d'haver estat més de vint anys apartada del món literari. Una exclusió voluntària que s'ha trencat per la necessitat de l'autora de retrobar-se i, a la vegada, reconciliar-se amb ella mateixa. El resultat? Una obra rodona, on cada paraula i cada silenci queden totalment justificats. #LLUÍS LLEBOT

Sara Bella Puigdomènec
sara.bella@premsalocal.com

“En poesia, l'autor és la persona menys indicada per parlar del que ha escrit, perquè en cada poema hi ha la vida sencera. Aquest llibre de què parla? De menjar o de ser menjat. La vida és això: o menges o se't mengen. *Metis* és també una confrontació amb la part fosca de cadascú, la que ens boicoteja, els prejudicis, el llast del qual sovint no som conscients. I això, per mi, és un acte èpic. Es necessita un valor bestial per fer-ho”.

Feia molt que no escrivies. D'on surt tota aquesta força?

La poesia és una cosa latent. Sempre hi és, però només apareix quan hi ha un motiu que la faci sortir. Quan hi ha un desencadenant que fa que tot allò inconscient aflori i et porti més enllà d'on eres, val la pena escriure i publicar un llibre, si no, és paperassa.

Com te'l vas plantejar, el llibre?

Surt d'un mateix impuls. Quan començo a escriure, no sé mai on aniré a parar. Si ho sabés, ja no m'interessaria el procés. És un llibre que va creixent. Al principi sembla molt críptic i molt hermètic, però es va aclarint a mesura que avances en la lectura. Escriure és posar-te en un espai mental que et porta a través de passadissos que et connecten, de sobte, amb altres etapes de la vida. D'aquí sorgeixen coses que no saps que hi són, però que hi són, i només quan les escrius t'adones que ja les sabies. És un procés d'autoconeixement, de reconstrucció i de reconciliació amb la identitat pròpia. Per això es diu *Metis*.

Qui és Metis?

Metis és una figura de la mitologia grega que només es defineix en relació amb dos puntals de la cultura patriarcal: els fills i el marit. Tot i que era la més sàvia entre els mortals i els immortals, va ser engolida per Zeus, que la veia com una amenaça. És la història de milions de dones.

Així doncs, és un tractat feminista?

Sí, suposo que se'n pot dir així, però jo sóc feminista per necessitat, no per militància. Les consignes i el gregarisme no m'agraden. Quan s'ajunten tres mil persones, la màquina humana es torna perillosíssima. El llibre parla de la condició de la dona com a ésser silenciada i de la violència de gènere.

A partir d'una veu femenina.

El *jo* és una veu femenina en recuperació, que gairebé es vomita a ella mateixa. Però la part que més m'interessa, la clau del llibre, és el punt en què Zeus, la veu masculina, es dirigeix a Metis. Em poso en el seu lloc, en la ment del depredador.

Per justificar-lo?

No. D'alguna manera he aconseguit sentir-me prou forta per intentar posar-me en la seva pell. Els homes es mouen entre el desconcert, la por i la violència.

Parlem del premi. Te l'esperaves?

No sé ni per què he escrit aquest llibre, ni per què l'he publicat ni per què el vaig presentar al concurs. El vaig enviar sense cap esperança de guanyar, va ser una sorpresa. Suposo que vaig tenir la sort de topar amb un jurat que en aquell moment va sintonitzar amb els meus poemes.

La poesia és un gènere força minoritari. Què representa per a tu?

La poesia no és res més que paraula respirada, és un fenomen absolutament íntim. També és la metàfora per excel·lència. Posa en contacte dues paraules que habitualment no es toquen, i d'aquesta connexió insòlita neix l'espai infinit del que no es diu. Aquest espai obre interrogants, interpel·la, sacseja el lector. La poesia que no fa això és com la música que no té en compte el silenci. El silenci és tan important com el so. Perquè només en oposició al silenci es defineix el so.

Amb tantes possibilitats, quan s'acaba un poema?

El poema és una estructura tancada i rigorosa, que funciona per intensitats. De vegades, canvies una sola paraula i, de sobte, veus claríssim que està acabat, sense saber ben bé per què. Has tancat un cercle. ●

Oroitz Maiz obre el cicle Música a l'Estiu

Xavier Escura, a la presentació del cicle. #LLUÍS LLEBOT

MÚSICA. Totes les activitats musicals de l'estiu s'han aglutinat en un mateix programa, Música a l'Estiu 2008, per tal de facilitar l'accés a la informació. El tinent d'alcalde de Cultura, Xavier Escura, va presentar aquest cicle que inclou el V Festival de Música de Cambra al Monestir, altres concerts de cambra, recitals de cant i piano, el XIII Curs d'Interpretació de Lied, el Curs de Cant Sant Cugat i un

concert de música de còbra, entre moltes altres audicions. Aquest divendres, 6 de juny, l'acordionista Oroitz Maiz obre el cicle amb un concert organitzat per les Joventuts Musicals, que tindrà lloc a les 19 h, a l'Aula de So. Una mica més tard, a les 22 h, l'Òpera de Cambra de Sant Cugat interpretarà *Orfeo ed Euridice*, al Claustre. L'espectacle es repetirà l'endemà, a la mateixa hora.

● .S. B. P.

El Teatre-Auditori abaixa el teló de la temporada amb un espectacle de circ

CLOENDA. Aquest cap de setmana, el Tricicle i Els 2 Play tanquen la programació del curs 2007-2008 del Teatre-Auditori. El dissabte 7 de juny, a les 22 h, i el diumenge, a les 19 h, Joan Gràcia, Carles Sans i Paco Mir puguen a l'escena-

ri amb *Garrick*, un espectacle que ret homenatge al que ha estat considerat el primer risoterapeuta de la història. D'altra banda, la plaça del Rei acollirà, diumenge, a les 12 h, *Comeback*, una funció per a tots els públics a càrrec de la companyia Els

2play. *Comeback* és un espectacle en clau d'humor que explica les peripècies d'una veterana gimnasta olímpica. Els salts, les acrobàcies, els equilibris delirants i les caigudes impressionants estan assegurades.

● .S. B. P.